

משך

איכה

חכמה

הוא פירוש יהיה בהמיק ונורא אהה ממקדשך ועוז מלך [היינו גבורתו של הקב"ה] כמה שמשפט אהב היינו שיטפה משפט כתוב בגוים וכמו שאמר ימירך ד' מרעץ אויבי ודוק יזכינו ד' לזה בצ"א. וכעת אינו נחגלה

כבוד השי"ת רק אחרי ההתבוננות שה אהת בין ע' זאבים כו' אבל כשיטפה השי"ת משפטי או יקויים בקשתנו גלה כבוד מלכותך עלינו במהרה בלא שום אורך לההת בוננות כלל. ודוק:

השמטות ומאמרים נלקטים *

נח כל רמש אמר הוא חי לכה יהי לאכלה. דאדם לא הוטר לו בשר לאכילה. רק נח וזה בהן בשכר טפולו וקיומו אותם כל זמן היותו בתיבה. והכין להם מדור לקיים מיניהם. לכן בשכר זה נתנו לו לאכילה. והגוים שבים שלא נמחו במבול (קדושין י"ג) נתנו לאכילה שלא להטיל קנאה במעשה בראשית (מגילה כ"ה):

ק"י ותרכבנה על הגמלים. לא זכר הכתוב באליעזר ועבדיו שרכבו על הגמלים רק ברבקה ונערותיה. משום שאמרו בגדה דף י"ד רוכבי גמלים אסורים לאכול בתרומה שא"א שלא יולאו ש"ז מחמת תמום. לכן באנשים לא נזכר רכיבה בגמל שהשתתח זרע נקרא רע בעיני ד' קודם מתן תורה. ודוק:

כ"ב זהר הוספה לפסוק וישנהם על הארץ לבטח. והג"כ אמר יחזקאל סימן כ"ח ונקדשתי בס לעיני הגוים וישבו על אדמתם כו' וישבו עליה לבטח. זהו שלא יפחדו מפני שנאת הדת וזנו בתים ונטעו כרמים ויהיו עשירים מלאים כ"ע. וישבו עליה לבטח שלא

יפחדו משנאה מפני הקנאה מהשושר. ודוק: **כ"ב** פנחס הוספה לפסוק ומנחתם ופוק חזי גבי יולדת שאם אין לה די ידה להביא נסכים לכבשה עולה מביאה עוף. אע"פ שעוף אין לו נסכים. בכ"ז כיון שלכבשה אין נסכים עדיף טפי בן עוף שא"ל נסכים שקרבן בלא נסכים אינו מהודר. ולכן אמר ר"ש בהתכלת דעדיף טפי אחד עם נסכים ממרובים בלא נסכים יעו"ש. לכן כאן אם העולה בלא נסכים אז החטאת קודם. ודוק:

ר"א. מלכים ב' כ"ג עשו פסח כו' בספר הכרית הזה. יתכן דפרשו שמלאו ספר התורה נגלל במקום יולך ד' אורך ואת מולך כו' וזה בספר דברים ושם כתוב וזכתת פסח כו' לאן ובקרי. ופרשו כהרגומו לאן לפסח ובקר לחגיגה. וכן אזה יאשיהו כמו שכתוב בדברי הימים ס' ל"ה שנתן לאן לפסח ובקר לחגיגה והקדשים בשלו בסירות כו' יעו"ש. וזה בספר הכרית הזה במשנה תורה. שבשמות כתיב מן הכבשים ומן העזים תקחו. וברור:

דרוש בענין קדושה ראשונה קדושה לשעתה וקדושה לע"ד.

בנוח ברכות ק"ג וכולם עושים באימה כו' ומקדישים וממליכים את שם כו' והאופנים כו' לעומתם ברוך יאמרו. לריך. ביאור. ספרי פ' דברים א'. דרש ר"י משא דבר ד'. בארץ מדבק דמשק מנוחתו זה משיח כו' אמר ר"י צ"ד למה את מעות כו' שאני מדמשק ויודע אני שיש מקום ושמו מדבק אל כו' שעתידה ירושלים להיות מגיע עד דמשק כו' ואין מנוחתו אלא ירושלים כו'. הנה פשוט דר"י לטעמי. בזכמים ק"ט. מנוחה זו שילה נחלה זו ירושלים ור"י סבר כר"ש דמנוחה ירושלים עיי"ש.

אך כמה פליגי. נראה דר' יודא לטעמיה במס' יומא י"ב ירושלים נחלקה לשבטים ולכך קרי לה נחלה. אך ר"ש סובר לא נחלקה לשבטים. א"כ איך שייך נחלה. ע"כ דעל שילה קאי שהי' אחר כבוש וחלוק. ודוק. והנה שם רש"י סובר זו וזו ירושלים וקאמר הגמ' בשלמא כו' אלא למ"ד זו וזו שילה ויקח מנוח כו' הוראת שעה היתה. ור"ש אזיל לטעמי. דסבר לא היתה הוראת שעה לעיל דסבר ר"ש אפילו העלה על הסלע כו' חייב מהכא וע"כ סובר דבשילה הותרו בנות דאל"ה איך רשאי להקריב. הא לא

שמע

* השמטות נמלאות עוד בסוף פ' וימי ובסוף פ' בחקתי:

משך

מאמרים נלהטים

חכמה

ר"ן 483

שמע מפי נביא מוחזק ולי' דרש סבר כרשב"י. ודוק. ואפשר דמפי מלאך אין נביא רשאי לעקור אפי' להוראת שעה. ומדויק הכתוב ואם תעשה עולה לד' כי לא ידע כי מלאך ד' הוא. עוד נראה דהיה להם מוחזק הא שאמר עתה יבוא דברך בו' יעוין מפרשים ודוק. ור' יהושע סבר בזבחים ק"ז שמקרבין אטפ"י שאין בית. ובסדר קדשה לשעתה ולע"ל. ונחלה זו ירושלים ומנוחה זו שילה. וא"כ איך קאמר אם יבואו אל מנוחתי. הא אילו לא חטאו במרגלים משה נכנס עמם ובונה בהמ"ק בירושלים ולא הי' שילה כלל. וע"כ דקאי על עוה"ב. ולכך דרש בחגיגה באפי' נשבעתי וחזורני עי"ן תוס' שם ודוק. אך פלוגתא ר"א ור"י בקדושה ראשונה קדשה לשעתה וקדשה לע"ל נקדים דברי ר"ח כהן דכו"ע מודו דנאסרו הבמות. והני תנאי בהא פליגי דלמ"ד קדשה מקרבין. ולזה אין מקרבין ולריך טעם. ונראה פי' דהקשה הבא"ר איך מסתפקא למשה ז"ב קכ"א אם איי מוחזקת תפשוט מדלריך שריפה גבי אשירות. ואל"ה בגי' בביטולי. עי"ן ע"ז דף נ"ו. ונראה פשוט עפ"י מה דאיתא במד' רבה פ' אמור אמר הקב"ה לאברהם אני נתן לך את הארץ ע"מ שיכנסו בניך ויקריבו העומר עיי"ש. אי"כ כי הקריבו העומר הי' א"י מוחזקת למפריעי. ואשירות טעון שריפה. אבל בכור לא שקיל דמתנה קריה רחמנא עד שאתי ליד' קודם שימות ודוק. וא"כ נראה שגם בקדושה ירושלים עכשו ע"מ זה קדשא אם יכנסו לא"י. וא"כ אסור להקריב בחוץ. דהא בחר כן מקדוש למפריעי ויהי' שחטי חוץ. אבל בבית גופי' תליא בפלוגתא ר"א ור"י דר' אליעזר סבר הנהדרין ל"ז אם עושין תשובה נגאלין. אי"כ הדבר ספק אם יגאלו ושחא לא יעשו תשובה ואין קדוש למפריעי. אבל מקרבין במקום חול ור"י סבר הקב"ה מעמיד להן מלך קשה בו'. וא"כ מקרבין דהגאולה ודאית. אך באמה ט"ס נפל בגמ' דילן כמו דאיתא ירושלמי תענית שר"א סובר יעמוד מלך קשה בו' ולי' במקום אל"א ח"ל. ולפי' א"ש הויכות. אך באמת נראה עפ"י שיטת הרמב"ם בהל' גירושין פ"ט דבעי שילא התנאי בפועל. והאומר הר"ז גיטך ע"מ שלא תבוא ז"ב חודש ומת בחוץ י"ב שבדלתי לא יבוא אפ"ה לא תנשא שלא ילא אל הפועל עיי"ש. ודרך הקדושה יקרא לה הה"מ. אי"כ הי"ג אף שדלתי עושים תשובה בכ"ז עדן לא ילא התנאי מכוח אל הפועל. הבן. ולפי' נראה דאולי לטעמיהו. דידוע דברי רמב"ם בידיעה ובחירה שאין דעתו כדעתו המוספת דעה

רק הוא הדעת בו'. והוא תירוח אחתי שעל דבר שלא ישיג בו השכל אין השאלה חלה עליו. וכמאמר החכם כל שאלה שאין עליה תשובה אינה שאלה. ודלא כהראב"ד (עיי' אפיקי יהודה). אי"כ נראה למ"ד דלא תלי' בתשובה הנה שוב שפיר מקרבין דאלל הכורא העבר וההוה והעתיד כאחד. וא"כ שוב כבר נגאלו. ולכך קאמר בכ"מ לדור המדבר אשר נתתי בלשון עבר שכבר נתן. שהעתיד שיה אל העבר אללו שהזמן ג"כ נברא. אבל למ"ד שמעמיד מלך קשה כהמן והוא יגרום לתשובה. אי"כ ע"כ יהי' הבחירה חפשית דל"ה לא שיך תשובה. וע"כ יש מקום לבחירה. אי"כ להקב"ה שידיעתו אינה מתנגדת לבחירה ומביט על זמן העתיד כעל העבר (דבר הנעשה בבחירת האדם. עי"ן ריב"ש ותו"ט בשם ר"מ אלמושיני ואפי' ודוק). אי"כ האור האלדי העמוך שורה במקום בתכלית העולם הפנימי כפי דעת הכורא יתברך שיטבו ויגאלו. וכבר ילא מכוח אל הפועל. אבל להקריב דזה מורה התגלות (וכמו שכתב בפ' רמזין על דחיית עשה לל"ת החמורה שבעשה ניכר הגלות אהבת השם עיי"ש). אי"כ הכא גמי מורה התגלות הופעת אור האלדי. וזה אי"כ שמושב בידיעתו דאי"כ אין מקום לתשובה ועדן לא ילא אל הפועל שמחוטר תשובה. וכפי השגת הנבחרים והופעת אורם אין קדושה לא"י רק לעתיד ונקדש למפריעי ואילו ר"י ור"א לטעמיהו. ודוק. ובזה א"ש מאד הפסוקים בירמי' שהתנבא בו' כשילה יהי' הבית הזה ונתתי את הבית הזה כשילה. ששילה בטלה קדושתה בו'. מות תמות מדוע נבאת בשם ד' לאמר כשילה יהיה הבית הזה. ששם ד' בודלתי שקר שהקדושה תשאר בירושלים שעתידיים לגאל ויוקדש למפריעי. וא"כ הופעת אור האלדי הפנימי לידיעתו הקדומה שופה על העתיד כמו על העבר נשאר תמיד. ויאמר ירמיהו ד' שלחני להנביא בו' אשר שמעתם. פי' שהשם אמר להנביא. וא"כ בנבואים לא יושג שום קדושה שהבחירה חפשית ותלוי בתשובה ועדן לא ילא בפועל ודוק. ונראה שישראל מזכירין אחר שני תיבות השם כנגד מחשבה דיבור והמלאכים המה מעשיו המה גאלים אחר שישראל מקדשים בנרין ומקדשים אח"כ אי"כ ג' תיבות. אבל החיות המה בחינת המחשבה עולם הקריאה ומשיגים מקדושת ישראל במחשבה והוא רוח נשמה. ולכך מזכירים אחר ב' תיבות והנה הם בחי' המחשבה משיגים אור האלדי המופיע ולכך אומרים ברוך ממקומו הוא בהמ"ק שקדשה לע"ל. אבל העושים אומרים מלא כל הארץ כבוד

משך

מאמרים נלקטים

חכמה

כבודו שאינם משיגים גדול במקום יותר. והדברים עמוקים וארוכים מאד ולא באתי רק להוליא מן הרעיון. המבקש שיזכה לגאולה בב"א.

יְרוּשָׁרְמִי פרק חלק אנטונינוס כו' ללי עלי כו' מלינתא כו' יתיר חד כסו ולנתא אולא כו' משרבא כו' הי' ללי כו' כו' כדון כתוב ואין נסתר מחמתו פירוש דמה שרבי אמר לו דכתיב לפני קרתו מי יעמוד זה קאי על השי"ת כמו משליך קרמו כו' ישלח דברו כו' דמהשי"ת לא הלא הרעות ויש עלה להגללי וטובה קללתו של הקב"ה מברכותיו של ב"ד. אבל שרבא דכתיב ואין נסתר מחמתו זה קאי על השמש והוא כחתן כו' מקלה כו' מולאו כו' ועל זה אין עלה כיון שהוא מהשליח השמש. לכן דא ללותא. ודוק:

ישעיה' כ"ט. ודברי אשר שמתו כו' לא ימוש מפך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר

ד' מעתה ועד עולם. יעו' ריש פרק הכותב ד"ד אין לי בנכסיך ובפירותיהן ובפירות פירותיהן עד עולם. ובגמ' תרווייהו דוקא דאי כו' אבל פירא דפירי פירות אכיל כו' וכן אמר זרע זרעך עד עולם. היינו דוד אחר דוד עד עולם. והגמ' דריש מדמפסיק באמר ד' דשוב אינו פוסק:

מלאכי' כי חלל יהודה קודש ד' אשר אהב ובעל בת אל נכרי להורות דעבדים כנענים אע"ג דמלווים על כל המלות מותרים בעבדים לישא אותן כמו שכתבו חוס' סוף מס' עו"ג. לזה אמר קדש ד' שעבדים אינן קדושים. וכמו שאמרו בגיטין ל"ח דלהוי עס קדוש קאמר יעו"ש. ולכן אמר אשר אהב. כי הגרים אף דמותר בממורת באשה נכרי' אסורים. וזה אשר אהב. וזה גר שנאמר ואהב גר לתת לו לחם כו' ודוק:

